

14 d'Abril

Si la finalitat màxima i única a que volen arribar, i hi tenen tot el dret, les nacionalitats és el constituir-se en estats lliures és ben cert que a nosaltres els catalans, encara ens resta molt a fer i molt a treballar. Hom no comprèn, malgrat la castellanització de la nostra terra, que en els nostres temps en que els mitjans culturals estan a l'abast de tots, existeixi aquesta poca preocupació per assabentar-se de la nostra realitat nacional.

Que en aquests temps hi hagi catalans amb ànima regionalista sols fa que siguin de compadir car declaren el seu esperit retrògrade i servil. Nosaltres, catalans conscients de la nostra nacionalitat que no ens cansem de pregonar el nostre dret a constituir-nos en estat lliure, procurem lluitar perquè el nostre problema sigui arreu conegut i perquè torni altra volta aquell 14 d'abril, aquell 14 d'abril que encara molts no coposen, que encara molts no comprenen o no volen comprendre, aquell 14 d'abril tan significatiu, expresiu i lògic, aquell 14 d'abril que alguns catalans que es diuen nacionals no volen esbrinar, aquell 14 d'abril en què proclamant la República Catalana demostràvem a tot el món la ferma voluntat d'un poble retrobat nacionalment i que demanava la seva autodeterminació.

Si per molts això no vol dir res o no els interessa que digui res, per nosaltres ho és tot; la solució catalana no pot arribar per un camí peninsular car la història ens demostra i l'experiència ens ho confirma que amb més o menys grau cap dels règims polítics castellans (anomenats espanyols) no han demostrat interès en resoldre el nostre problema nacional.

La solució resta, doncs a les nostres mans, hem d'ésser nosaltres, nosaltres mateixos els que conscients de la nostra nacionalitat tornem a provocar un altra 14 d'abril en què al constituir-nos en estat independent resolguem d'un cop i per sempre l'autèntic problema.

Sintesi de les Ponències
enviades pel Grup
a la Conferència Nacional Catalana a realitzar-se a Mèxic
el proper 11 de Setembre

Considerant que la NACIO CATALANA, part fonamental de la confederació Catalano-Aragonesa, va pactar lliurement, pacíficament i voluntàriament amb Castella, per formar Espanya amb el compromís del respecte mutu de llurs llibertats, però que Castella, des d'aleshores fins els nostres dies, traint-nos, no ha complert mai amb el seu compromís, ans al contrari ha sotmès la nostra pàtria i ha intentat castellanitzar-la, és ben palès que l'única actitud a adoptar davant de la qüestió nacional ha d'ésser la d'independència absoluta de la NACIO CATALANA, entenent per tal les Balears, el Rosselló, València i Catalunya, i no acceptar cap integració en qualsevol tipus d'entitat que minvi el més mínim la seva sobirania.

Davant el problema religiós, la nostra posició és la següent:

Llibertat de cultes amb les limitacions exigides per l'ordre públic i el respecte social.

Separació absoluta de l'Església de l'Estat.

Responsabilitat dels membres o institucions religioses pels actes de caire polític en que puguin trobar-se implicats.

En quant a la qüestió social entenem que ha de donar-se fonamental importància a l'organització de sindicats netament catalans tant si l'alliberació de Catalunya fos com a Nació completament independent o bé com a membre de la Confederació ibèrica, ja que la manca d'un moviment sindical netament català ha estat una de les falles fonamentals dels moviments nacionalistes empresos fins ara.

Així i sols així aconseguirem l'assossegament i el fi de les nostres divergències.

Jaume Serrador.